

Arrest

nr. 140 468 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. GRUSZOWSKI, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat zij sinds haar aankomst in België ten zeerste werk zou gemaakt hebben van haar integratie waarin zij zich weldegelijk profileerde en niet onopgemerkt zou gebleven zijn, zij niet aarzelde om met veel enthousiasme verschillende cursussen Nederlands te volgen (zie bewijzen van inschrijving, deelcertificaten, certificaat), zij op heden zeer goed Nederlands zou spreken, zij op perfect zelfstandige basis in de Belgische maatschappij zou kunnen meedraaien, zij bijkomende opleidingen volgde (zie getuigschrift kapster, rapport, attest ondernemersopleiding), zij een tijdje aan de slag kon gaan als kapster (zie attest van tewerkstelling, documenten RVA, loonbriefjes), zij zou staan te popelen om opnieuw te gaan werken, zij in geval van regularisatie onmiddellijk tewerk zou kunnen gesteld worden, zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben die haar zou willen steunen en helpen, als aangename en gedreven persoon zou gewaardeerd worden door haar Belgische vrienden en kennissen, overgegaan is tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden met België zou hebben, intussen haar centrum van belangen opgebouwd zou hebben in België, dat haar zoon muzikles volgt (zie rapport), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 21 december 2006, op 28 december 2006 diende zij een asielaanvraag in, Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 april 2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielpcedure - namelijk 3 maand 29 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 26 januari 2007. Op 29 mei 2007 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 in. Betrokkene diende vervolgens op 07 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. De aanvraag 9ter werd onvankelijk bevonden op 17 april 2008 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkene in te schrijven in het Vreemdelingenregister en haar in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 08 augustus 2008 werd de aanvraag 9bis onvankelijk doch ongegrond bevonden. Op 14 april 2009 diende betrokkene nogmaals een aanvraag 9bis in, deze werd onvankelijk doch ongegrond bevonden op 21 september 2010. Op 01 december 2011 werd de aanvraag 9ter ongegrond bevonden. De gemeente kreeg instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van artikel 9ter in te trekken en om instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te

voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. Eveneens werd er een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld dat, samen met de beslissing, aan betrokkene betekend werd op 17 januari 2012. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef nadien illegaal in België. Op 27 januari 2012 diende zij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter in, deze aanvraag 9ter werd op 21 mei 2012 onontvankelijk bevonden. Op 26 juni 2012 werd wederom een aanvraag 9ter ingediend, op 11 oktober 2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 22 oktober 2012 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, wederom werd deze onontvankelijk bevonden, dit op 18 juli 2013. Deze beslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 24 juli 2013. Nogmaals verkoos betrokkene hier geen gevolg aan te geven en zich verder te nestelen in illegaal verblijf. Op 06 maart 2014 diende zij dan onderhavige aanvraag 9bis in.

Meester Keulen verwijst naar de verblijfsduur van betrokkene. We willen er hier op wijzen dat aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend werden. Het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene heeft er zelf voor gekozen om 4 aanvragen artikel 9bis en 3 aanvragen artikel 9ter in te dienen. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van de asielprocedure en van de behandeling van hun aanvragen artikel 9bis en artikel 9ter-haar tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Betrokkene wist dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor haar en haar kinderen werkelijk een trauma zou betekenen. Zij heeft echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kan indienen in haar land van herkomst. De loutere bewering dat zij een trauma zou oplopen is onvoldoende.

Meester Keulen stelt dat indien verzoekster verplicht zou worden om deze aanvraag vanuit haar land van herkomst te richten dit een schending zou zijn van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Hij verzuimt echter uit te leggen hoe deze artikelen geschonden zouden worden. Het loutere verwijzen naar artikelen van internationale verdragen is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Er wordt verwezen naar het feit dat de kinderen van betrokkene in België school lopen (zie verschillende schooldocumenten). Vooreerst merken we op dat de oudste dochter van betrokkene meerderjarig is en bijgevolg niet schoolplichtig, er werd voor haar een aparte onontvankelijkheidsbeslissing opgesteld. Wat de zoon van betrokkene betreft, dit feit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat sinds het schooljaar 2012/2013 betrokkene reeds illegaal in het land verbleef. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf (...)."

1.3. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 07 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste Sid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is daar de verzoekende partij geen middel aanvoert tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 26 juni 2014 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2014.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich op een schending artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag beroept.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat de verwerende partij in haar beslissing stelt dat haar doorgedreven integratie niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. De verzoekende partij betoogt dat zij al bijna 8 jaar in België verblijft en altijd bereid is geweest om te werken teneinde in haar levensonderhoud te voorzien, dat zij perfect geïntegreerd is en duurzame sociale bindingen en een grote vrienden-en kennissenkring uitgebouwd heeft. Zij vervolgt dat zij dan ook al jarenlang haar centrum van belangen uitgebouwd heeft in België. Zij verwijt de verwerende partij geen verder onderzoek over haar feitelijke situatie te hebben gevoerd.

Voorts meent de verzoekende partij dat het Kinderrechtenverdrag, geschonden is. Het gegeven dat beide kinderen in België school lopen, dient volgens de verzoekende partij aanzien te worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij wijst er op dat de kinderen verschillende jaren school hebben gelopen in België en gewoon zijn geworden aan het Belgisch onderwijsstelsel. Bovendien meent zij dat het niet in het belang is van de kinderen om hun schooljaar te onderbreken om de aanvraag te gaan doen in het land van herkomst, dat indien ze zouden terugkeren naar het land van

herkomst, de kinderen zich immers moeilijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar. Ze lopen volgens de verzoekende partij het risico op het verlies van vele schooljaren of erger met name dat de opgelopen achterstand de toekomst van de kinderen zal ondermijnen. De verzoekende partij wijst er op dat de kinderen al méér dan 7 jaar in België zijn en dus gewoon zijn geworden aan het Belgisch onderwijssystemen, alsook zeer goed Nederlands spreken. De verzoekende partij betoogt dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een onderbreking van het schooljaar, zelfs van tijdelijke aard, pedagogisch en psychologisch dan ook niet te verantwoorden is. Het feit dat er eveneens een mogelijkheid bestaat om in het land van herkomst school te lopen, impliceert volgens de verzoekende partij nog niet dat de kinderen zich onmiddellijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssystemen aldaar. De verzoekende partij vreest dat verschillende schooljaren zullen verloren gaan en stelt dat er eveneens rekening dient gehouden te worden met het feit dat de kinderen nu behoorlijk de Nederlandse taal kunnen spreken, gezien ze al zoveel jaren in België verblijven. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de belangen van de kinderen. Een terugkeer van de kinderen naar het land van herkomst zal hen, volgens de verzoekende partij, doen achteruitgaan op school, gezien ze volledig gewend zijn aan het Belgisch onderwijssysteem. Zij vreest dat de kinderen een enorme achterstand zullen oplopen. Een terugkeer van de familie naar hun land van herkomst maakt volgens haar dan ook een schending uit van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij blijft steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoekende partij geeft in wezen slechts te kennen dat de verwerende partij niet afdoende motiveerde en onder verwijzing naar de door haar opgesomde elementen van verblijf, werkbereidheid, integratie, sociale bindingen en het hebben van haar belangen in België, dat de verwerende partij geen onderzoek doet naar haar feitelijke situatie.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar haar feitelijke situatie zoals door haar opgesomd in haar verzoekschrift, meer bepaald met haar verblijf, werkbereidheid, integratie, sociale bindingen en het hebben van haar belangen in België, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met de aangevoerde elementen dienaangaande, onderzocht werden.

Immers motiveert de verwerende partij omstandig en gedetailleerd wat volgt:

“De elementen van integratie namelijk dat zij sinds haar aankomst in België ten zeerste werk zou gemaakt hebben van haar integratie waarin zij zich weldegelijk profileerde en niet onopgemerkt zou gebleven zijn, zij niet aarzelde om met veel enthousiasme verschillende cursussen Nederlands te volgen (zie bewijzen van inschrijving, deelcertificaten, certificaat), zij op heden zeer goed Nederlands zou spreken, zij op perfect zelfstandige basis in de Belgische maatschappij zou kunnen meedraaien, zij bijkomende opleidingen volgde (zie getuigschrift kapster, rapport, attest ondernemersopleiding), zij een tijdje aan de slag kon gaan als kapster (zie attest van tewerkstelling, documenten RVA, loonbriefjes), zij

zou staan te popelen om opnieuw te gaan werken, zij in geval van regularisatie onmiddellijk tewerk zou kunnen gesteld worden, zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben die haar zou willen steunen en helpen, als aangename en gedreven persoon zou gewaardeerd worden door haar Belgische vrienden en kennissen, overgegaan is tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden met België zou hebben, intussen haar centrum van belangen opgebouwd zou hebben in België, dat haar zoon muzikles volgt (zie rapport), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)

Meester Keulen verwijst naar de verblijfsduur van betrokkene. We willen er hier op wijzen dat aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend werden. Het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene heeft er zelf voor gekozen om 4 aanvragen artikel 9bis en 3 aanvragen artikel 9ter in te dienen. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van de asielprocedure en van de behandeling van hun aanvragen artikel 9bis en artikel 9ter - haar tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Betrokkene wist dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)"

Hieruit volgt dat de verwerende partij wel degelijk met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die haar feitelijke situatie betreffen, rekening heeft gehouden en heeft onderzocht doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij betwist deze motieven niet met concrete argumenten.

In zoverre de verzoekende partij aldus meent dat de verwerende partij haar situatie niet voldoende heeft onderzocht, blijft zij steken in een algemeen, niet concreet onderbouwd, betoog. Zij toont immers niet aan op welke wijze de verwerende partij haar situatie nog verder diende te onderzoeken of, gelet op voorgaande vaststellingen, met welke elementen zij geen rekening zou hebben gehouden.

3.4. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing het element van de scholing van de kinderen niet alleen heeft besproken maar dat uit die bespreking ook blijkt dat zij de belangen van het kind in kwestie, het gaat immers slechts over één kind daar het andere kind meerderjarig en bijgevolg dus niet meer schoolplichtig is, wel degelijk heeft afgewogen doch dat zij hierbij tot de conclusie kwam dat de scholing van het kind hier niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveert dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partij betwist deze vaststelling overigens niet. Specifiek met betrekking tot de belangen van de kinderen stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien dat de verzoekende partij sinds het schooljaar 2012/2013 illegaal in het land verblijft zodat zij zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij sinds het schooljaar 2012/2013 illegaal in het land verblijft.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing van 23 juni 2014 wel degelijk het element van de scholing van het kind gewogen en besproken.

De verzoekende partij meent echter dat het feit dat beide kinderen school lopen wel aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat zij al meer dan 7 jaar in België zijn en verschillende jaren school hebben gelopen en gewend zijn aan het Belgisch onderwijssysteem, dat zij zeer goed Nederlands spreken, dat het niet in belang van de kinderen is om hun schooljaar te onderbreken, dat indien ze terugkeren, de kinderen zich moeilijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar, dat ze het risico lopen op het verlies van vele schooljaren en deze achterstand de toekomst van de kinderen zal ondermijnen, dat een onderbreking van het schooljaar pedagogisch en psychologisch niet te verantwoorden is.

Betreffende het motief van de verwerende partij dat de mogelijkheid bestaat in het land van herkomst om school te lopen, stelt de verzoekende partij dat dit niet impliceert dat de kinderen zich onmiddellijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar, dat verschillende schooljaren zullen verloren gaan, dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij behoorlijk Nederlands spreken, gezien ze al vele jaren in België verblijven.

De verzoekende partij meent dat een terugkeer van de familie naar het land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (NT)). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een terugkeer van het kind een schending zal meebrengen van de rechten uit het Kinderrechtenverdrag omdat het hier reeds school loopt en vertrouwd is met het Belgisch schoolsysteem alsook dat de scholing van de kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid is omdat zij al meer dan 7 jaar in België zijn en verschillende jaren school hebben gelopen en gewend zijn aan het Belgisch onderwijssysteem, dat zij zeer goed Nederlands spreken, dat het niet in belang van de kinderen is om hun schooljaar te onderbreken, dat indien ze terugkeren, de kinderen zich moeilijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem aldaar, dat ze het risico lopen op het verlies van vele schooljaren en deze achterstand de toekomst van de kinderen zal ondermijnen, dat een onderbreking van het schooljaar pedagogisch en psychologisch niet te verantwoorden is, merkt de Raad vooreerst op dat de het schoollopen gedurende verscheidene jaren op zich niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar, zoals de verwerende partij terecht motiveert, de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing in het land van herkomst kan verkregen noch dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Voorts wordt de veronderstelling dat zij zich moeilijk zullen kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem in het land van herkomst, zij het risico lopen op verlies van vele schooljaren en daardoor achterstand oplopen wat de toekomst van de kinderen zal ondermijnen, niet aangetoond. De verzoekende partij beperkt zich tot een louter hypothetisch betoog dienaangaande dat zij geenszins met concrete argumenten onderbouwt.

In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat een onderbreking van het schooljaar pedagogisch en psychologisch niet te verantwoorden is, wijst de Raad er op dat de verwerende partij motiveerde dat de betrokkene sinds het schooljaar 2012/2013 reeds illegaal in het land verbleef, dat het aldus de betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op het feit dat de verzoekende partij en haar kinderen reeds sinds het schooljaar 2012/2013 illegaal op het grondgebied verblijven, en zij aldus op het einde van het schooljaar 2012/2013 en intussen ook het einde van het schooljaar 2013/2014 konden terugkeren naar het land van herkomst zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond, kan de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij 'met deze factoren' ten onrechte geen rekening heeft gehouden, wijst de Raad er op dat uit de aanvraag van de verzoekende partij bleek dat zij de scholing van haar kinderen heeft aangevoerd alsook het Nederlands spreken en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de scholing en het Nederlands spreken in

overweging heeft genomen doch niet aanvaard heeft als buitengewone omstandigheid. De factoren die de verzoekende partij weergeeft in haar verzoekschrift, zijnde het gewoon zijn aan het Belgisch onderwijssysteem, het niet in het belang zijn van de kinderen het schooljaar te onderbreken, de moeilijkheid zich aan te passen aan het onderwijssysteem aldaar, het risico op het verlies van de vele schooljaren en de invloed daarvan op de toekomst van de kinderen, worden niet aangehaald in de aanvraag van 6 maart 2014, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen of later aan te vullen indien gewenst. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.6. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER